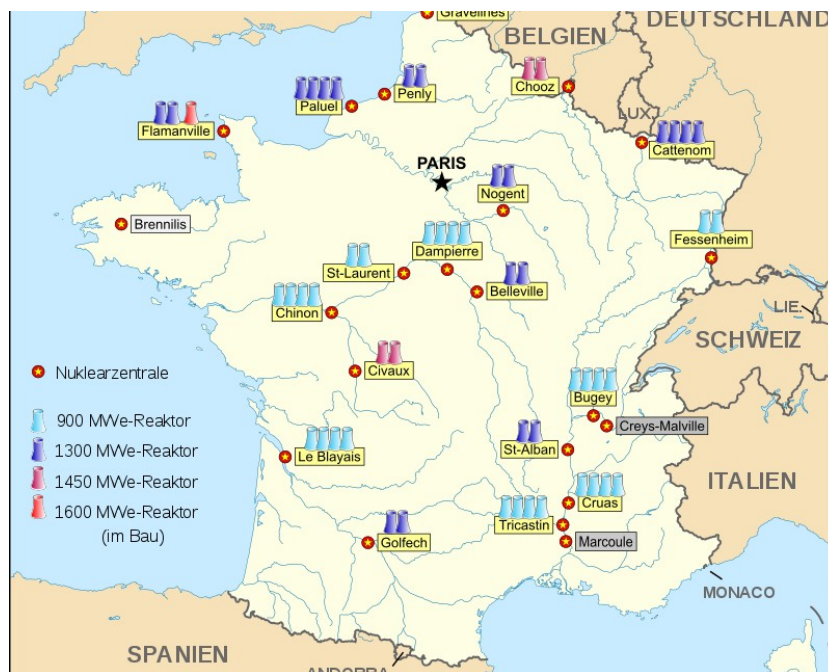

A nagybeteg Európa – az abnormalitás határán

Az EU által kezdeményezett és végrehajtott közös klíma- és energiapolitika következményeként Európában energiaválság alakult ki. Az orosz – ukrán háború miatt meghirdetett Oroszországgal szembeni szankciós politika következményeként jelentős energiahordozó hiány lépett fel. Minden ország a maga lehetőségeit figyelembe véve próbált szemet, olajat és gázt beszerezni. Rendkívül bizonytalan helyzet alakult ki: vajon 2022-23 telén lesz-e elegendő energiahordozó fűtésre, a közlekedésre/szállításra, ill. a villamos áramigények ellátására. Szinte minden országban szükségintézkedéseket kellett bevezetni, és nagy részük csak a szankciókat kijátszva tudta az energiakatasztrófát megúszni. A keserű tapasztalatok alapján több országban azonnal új energiapolitika kidolgozásába fogtak, mint pl. Franciaországban, Angliában, Svédországban, Olaszországban. Ezek egyik jellemző eleme az atomenergiahoz való visszatérés.

Franciaország esetében ez természetes és szükségszerű is, hiszen a világ vezető országa az atomenergia hasznosításában, amint az alábbi **1. ábra** szemlélteti.

1. ábra. Atomerőművek Franciaországban. Írta: Sting, Roulex_45, Domain derivative: Furfur - Ez a fájl ebből a műből származik: Nuclear power plant map France-fr 2.svg, CC BY-SA 4.0, <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=62656873>

Az atomenergia az áramigények 75-80 %-át képes fedezni (jelenleg átmeneti gondokkal küszködnek). A blokkok 900 és 1600 MW teljesítőképességűek, utóbbi a németekkel együttesen kifejlesztett ún. euróblokk (EPR). Az ábra piros színű blokkjai már az új energiastratégia alapján épülnek. Összesen 12 ilyen euróblokk építése mellett döntöttek, 6 máris épül (piros körök). Ezt követően ilyen nagy blokkokat már nem építenek, hanem áttérnek a 400-700 MW-os SMR kompakt reaktorokkal rendelkező újgenerációs atomerőművek építésére, amelyeknek a fejlesztése már folyamatban van.

De hát az EU-ban atomerőműveket építeni nem egyszerű dolog. Gondoljunk csak arra, hogy a Paksi Atomerőmű bővítését miképpen gáncsolja még ma is az EU. Olyan jogköröket is vindikál magának, és próbál érvényesíteni, amelyhez nincsen felhatalmazása. Ezért Macron elnöknek is lavíroznia kell, hogy az EU-val ellenszélben is megvalósítsa Franciaország új energiastratégiáját. Ezt próbálja **Edgar L. Kertész** felvázolni az

„Atomenergia Franciaországban: Macron elnök még mindig lavírozik”

című cikkében.¹ Pontosabban: Macron elnök kénytelen lavírozni, ebben az abnormalitás határára sodródott EU-ban. A legsunyibb ebben, és általában az EU magatartásában az, hogy a tagországok energiaellátása nemzeti kompetencia, az EU olyan szabályokat, rendeleteket alkot, amelyekre hivatkozva mégis beavatkozik a tagországok életébe, **de felelőséget nem vállal, erre nem is lenne képes. A kibicnek semmi sem drága.**

Postázta: [Admin](#) | 2023. május 29. | [Energia](#) | [3](#) |

Edgar L. Kertész

Emmanuel Macron francia elnök a közelmúltban ismételten megpróbált „jelzést” küldeni (ahogyan a mondás tartja) a jelenlegi EU-Bizottság aktivistáinak túlzásai ellen az energia- és klímapolitikában azzal, hogy „szabályozási szünetre” szólítja fel az EU-t, és potenciális nagybefektetőket hívott meg ígéretes találkozókra a párizsi Elysée- és a Versailles-i palotába, Franciaország „újra iparosítása” céljából. Míg Macron kezdeményezései alig kerültek szóba a német mainstream médiában, nemcsak az angol-amerikai, hanem az (államilag támogatott) francia mainstream média is az EU „klímapolitikájának” alapvető megkérdőjelezésének tekintette őket (ahogyan Trankovits László részletesebben kifejtette május 17-én a „[Tichys Einblick](#)” csatornán).

Ezt a benyomást erősíti az EU energiapolitikai "zöld megállapodásának" végrehajtásáról szóló szavazás közelmúltbeli blokádja, amelyet nyilvánvalóan Franciaország szervezett a közép-európai államok "nukleáris szövetségével" együtt. Az Európai Parlament és az EU Miniszterek Tanácsának küldöttei 2023 márciusának végén megállapodtak abban, hogy az EU-ban felhasznált energia 42,5 százalékának 2030-ig "megújuló" forrásokból, azaz szél-, nap- és vízenergiából kell származnia, 2035-ig pedig a 60 százalékának. Franciaországnak nem sikerült elérnie, hogy az atomenergiát az EU hivatalos taxonómiája szerint általánosságban is "zöldnek" minősítsék. A francia kormány most azon aggódik, hogy az atomenergia segítségével viszonylag olcsón előállítható hidrogén továbbra is felhasználható legyen legalább az iparban. (Nem kérdés, hogy a hidrogén előállításának kedvezőtlen energiamérlege miatt aligha alkalmas univerzális energiahordozónak).

Május második felében Emmanuel Macron és a francia kormány meghívására Párizsban találkoztak az "nukleáris szövetséghez" tartozó 16 EU-tagállam (plusz az Egyesült Királyság) képviselői, és ott közös nyilatkozatot fogadtak el. Azt remélik, hogy új atomerőművek

¹ Edgar R. Kertész: Kernenergie in Frankreich: Präsident Macron laviert noch immer. EIKE, Mai 29. 2023.

építésével 450 000 munkahelyet teremtenek, és 92 milliárd euróval járulnak hozzá Európa bruttó hazai termékéhez. Csak Franciaországban hat EPR2 típusú atomerőmű épül. A francia nemzetgyűlés a közelmúltban megnyitotta az utat a Macron elnök által tavaly bejelentett projekt megvalósítása előtt azzal, hogy támogatta az új atomerőművek engedélyezési folyamatának felgyorsítását.

Mindazonáltal az atomenergia számos francia támogatója kételkedik Macron akaratában, hogy érvényt szerezzen a törvénynek. Michel Gay a Contrepoints című liberális online magazinban azt kérdezi, hogy Macron miért egyezett bele a fessenheimi atomerőmű idő előtti leállításába. Ennek nincsenek technikai okai, hanem valószínűleg csak homályos politikaiak. Ebből is látszik Macron érvelési stílusa. (Itt most nem a kommunikációról beszélek.) Amikor valami jót jelent be, szinte egy szuszra következik az ellenkezője. Macron sokáig (túl sokáig?) megúszta azzal, hogy verbálisan egyszerre ("en même temps") próbálta kiszolgálni a politikai érvek mindkét oldalát a támogatói és a szavazói körében. Ezért Macron még a potenciális külföldi befektetőkkel (mindenekelőtt Elon Muskkal) folytatott többé-kevésbé fellengzős találkozáson sem tért el ettől a kétirányú vagy kétarcú megközelítéstől a "Válasszuk Franciaországot" mottó alatt, mint nemrég a versailles-i kastélyban. Mindenekelőtt ott van a politikailag korrekt elkötelezettség a "szén-dioxid-mentesítés" mellett is - talán azzal a diszkrét utalással kombinálva, hogy ez Franciaországban (az atomenergiának köszönhetően, amiért viszonylag kevés hagyományos erőműve van) könnyebben elérhető cél, mint máshol. De óvakodik az atomenergia bővítése melletti egyértelmű formális elkötelezettségtől, ami talán abból fakad, hogy a világ legnagyobb vagyongazdái, mint a BlackRock, a Vanguard, a State Street és mások még mindig nem hajlandók (az ESG diktatúra keretében) finanszírozni a bejelentett új atomerőművek építését.

A francia állami médiában és az államilag támogatott magánmédiában jelenleg az éghajlati alarmizmus legrosszabb propagandája dominál. Az időjárás minden szeszélye, mint például az ország déli részén tapasztalható aszályt vagy az észak-olaszországi áradásokat, vagy az illegális bevándorlók növekvő számát összefüggésbe hozzák a klímaváltozással. Állandó témának számít az átlaghőmérséklet 4 Celsius-fokkal történő növekedése a század végére. Arra a kérdésre, hogy ezt a változást miképpen lehet lassítani, a számunkra ismerősnek tűnő válaszok érvényesülnek: hőszivattyúk telepítése olaj- és gázfűtési rendszerek helyett, még több szélturbina és fotovoltai rendszer építése, húsfogyasztásról való lemondás stb. A Francia Számvevőszék szerint Franciaországnak drasztikusan csökkentenie kell az általa legeltetett szarvasmarhák számát, és ehelyett több mesterséges húst kell termelnie sejtenyészetek alapján, hogy csökkenjen a metán, mint "üvegházhatású gáz" kibocsátása. (Eddig azonban a mūhús "ökológiai lábnyoma" még nagyobb, mint az extenzíven nevelt szarvasmarháké.)

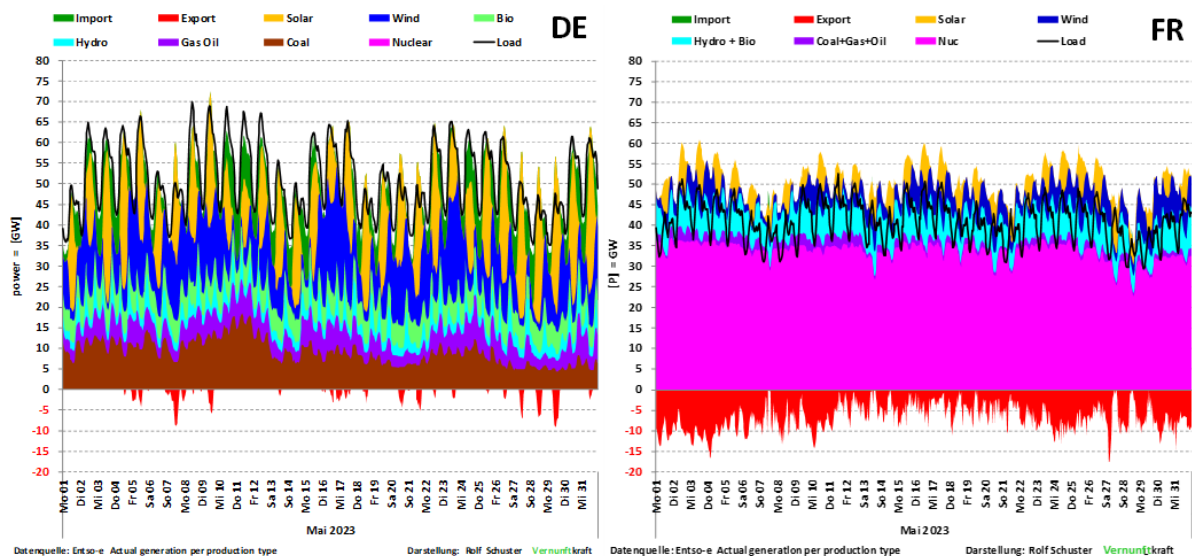
Az ismert liberális közgazdász, [Jacques Garello](#), az Aix-en-Provence-i Egyetem emeritus professzora azonban meg van győződve arról, hogy a franciaországi befektetések legnagyobb akadálya a még mindig túlzott bürokrácia. Ez is felelős azért, hogy a legjobban képzettek évről évre háttérbe fordítanak Franciaországnak.

* * *

Miért is állíthatjuk a címben, hogy az EU elérkezett az abnormalitás határához? Miért kell Európa egyik meghatározó elnökének lavíroznia, pontosabban taktikáznia, amikor számára teljesen nyilvánvaló és racionális, hogy atomerőműveket kell építeniük. És egyáltalán nem tudok egyetérteni a fentebb említett liberális közgazdással, aki szerint a befektetéseket

elsősorban a bürokrácia akadályozná. Nem-nem! A NYUGAT és az EU eljutott ahhoz pontjához, amikor az ideológiák felülírnak minden józanságot és realitást. És ezt most a cikk kapcsán éppen Franciaország helyzetével tudjuk egyértelműen bizonyítani. Minden bizonnyal a bürokrácia is irracionális akadályokat gördít (l. EU-bürokrácia), de ez is ugyanannak az ideologikus tévútra kényszerített globalista politikának a következménye, mint a többi (Woke, Green New Deal, Genderideológia, migrációs és menekültpolitika, klímavédelmi politika, zöld energiapolitika, ESG diktatúra, háborús szankciópolitika stb.)

Franciaországban közvetlenül a második világháború után rohamos tempóban kialakult az atomerőművi iparág. Kezdetben (mint Angliában is) GGR (gázhűtésű grafitmoderátoros reaktor) típusú, sőt vízszintes elrendezésű reaktorokkal rendelkező atomerőműveket építettek (EDF1, EDF2). Aztán, mint világszerte a versenyben a vízhűtésű PWR reaktorok győztek (amilyenek a paksiak is). Így születtek egymást követve a fenti ábrán feltüntetett újabb és újabb atomerőművek, egyre növekvő teljesítőképességekkel. Franciaország tehát egyértelműen az atomenergiára építette a villamosenergia-ellátását. Szükségszerűen viszonylag kevés hagyományos erőműre volt szüksége. Az éghajlatvédelem kényszerítő (EU-s politika) szorításban is viszonylag kevés szél- és naperőművet építettek. Ez jól megítélhető a **2. ábra** segítségével, amely egymás mellett ábrázolja Németország és Franciaország jelenlegi áramtermelésének a primer energiaforrások szerinti megoszlását. A szakembernek a két ábrára ránézni is már idegesítő.

2. ábra. Németország és Franciaország áramtermelésének megoszlása energiahordozók szerint (2023. május)

Látható az energiasztratégiák meghatározó különbsége. Megdöbbentő, hogy Németországban, miután leállították az atomerőműveket, gyakorlatilag nincsenek igazi alaperőművek, hiszen a dekarbonizáció keretében még kényszerűségből megmaradt (üzemelő) hagyományos erőművek az időjárásfüggő szél-és naperőművek gyakori és jelentős teljesítményváltozásainak a kiegyenlítésére szolgálnak. A szél- és naperőművek beépített teljesítőképessége napjainkra elérte a 139 GW-ot. Májusban e hatalmas kapacitás

(tulajdonképpen egy második párhuzamos erőműrendszer) kihasználása csupán 18,59 %-os volt.

Ezzel szemben Franciaországban a legjobb hatásfokú atomerőművi blokkok nagy biztonsággal ellátják az alaperőművi funkciót, és a többi részt vesz a menetrendtartásban. Az atomerőművek fedezik az igények 75-85 %-át, és amint az ábrából látható, bőven jut exportra.

És most következzen újra idézve: Az Európai Parlament és az EU Miniszterek Tanácsának küldöttei 2023 márciusának végén megállapodtak abban, hogy az EU-ban felhasznált energia 42,5 százalékának 2030-ig "megújuló" forrásokból, azaz szél-, nap- és vízenergiából kell származnia, 2035-ig pedig a 60 százalékának. Franciaországnak nem sikerült elérnie, hogy az atomenergiát az EU hivatalos taxonómiája szerint általánosságban is "zöldnek" minősítsék.

A fentiek ismeretében egy biztos: Franciaország semmiképpen sem tudna ennek a teljesen irreális megállapodásnak. („kell!”) megfelelni. Ehhez 2030-ig, azaz hat és fél év alatt mintegy 100-120 GW új szél-és naperőművi kapacitást kellene létesítenie. És mit kezdjen Franciaország a még üzemképes atomerőművek egy részével, amelyek lényegesen jobb hatásfokkal termelik a villamos energiát, mint az új szél- és naperőművek. Ha a feleslegessé váló atomerőműveket véglegesen leállítanák, akkor hatalmas energiatárolási kapacitásokat kellene létrehozni, hogy akkor is elláthassák a fogyasztókat, ha nem fúj a szél és felhős az égbolt. De hát a franciák nem estek fejre, és új atomerőművi stratégiát hirdettek meg. Hát ezért kell lavírozniuk.

Kérdezem: ez már nem az abnormalitás határát súrolja? Valóban elvárna az EU, hogy Franciaország veszélyeztesse a biztonságos villamosenergia-ellátását és ezen keresztül egész gazdaságát, az emberek jólétét, az ország jövőjét?

Vajon kik vettek részt személy szerint azon a bizonyos márciusi ülésen? A résztvevők vajon tisztában vannak az energiaellátás alapvető ismereteivel? Politikusok, hát szavazni mindenesetre tudnak. Ha ők képviselték hivatalosan és meghatalmazással az Európai Uniót, akkor Európa valóban nagybeteg. Persze az EU-n kívül rekedt európai országokra ez a diagnózis nem vonatkozik. Figyelmesen várakozzanak egyelőre, ne törjék kezüket – lábukat, hogy felvegyék őket ebbe klubba. Hiszen már az alaptörvényüket sem tartják be! Az EU-ban nem a szolidaritás, nem az összefogás, nem az együttműködés érvényesül, hanem a szabályozás, a szankcionálás és a központosítási (hatalmi) törekvések, legújabbban a háborúpártiság. Nagyon szeretnek utazni és ülésezni. De mit csinálnak? Az abnormalitás legújabb bizonyítéka az EU-Parlament fizetett hirdetése: „Több löszert Ukrajnának!”

Anglia már otthagya az EU-t. Nem volt ez elegendő figyelmeztetés?

(Petz Ernő, 2023. 06. 06.)